

[Kaj Hansen]

Jeg begriber ikke, at boligministeren vil lade skandalen i forbindelse med ejerlejlighederne fortsætte. Et nyt lapperi på en samfundsskadelig lov ved at hæve arealgrænsen til 60 m² løser ingen problemer. Spekulationen og profitræset vil fortsætte, og jeg tør også påstå, at det er en udvikling, som det store flertal i befolkningen er imod. Boligministeren finder næppe heller tilhængere af ejerlejlighedsloven i sit eget parti: se bare, hvordan det københavnske socialdemokrati totalt enstemmigt forleden krævede forbud mod udstykning i ejerlejligheder. Man bør også lytte lidt efter, hvad ens eget parti vedtager, en gang imellem.

Det ser også ud til, at de private udlejningsejendomme i første omgang er glemt i boligministerens redegørelse. Nok siges det, at der er en gruppe, der arbejder på at finde frem til et grundlag for en lovgivning, men kommunisterne har fremsat et forslag til folketingsbeslutning, hvorfra jeg kun skal nævne de vigtigste punkter.

Der skal være huslejenævn i alle kommuner. Huslejenævnene skal ikke godkende krav om lejeforhøjelse, medmindre der er tale om lovbundne udgifter eller en udvidet brugsret. Det er for at holde ejendomspriserne nede, således at lejerne lettere bliver i stand til at overtage disse ejendomme. Hvad angår moderniseringer, mener vi, at de skal godkendes af mindst halvdelen af lejerne.

Vi har også stillet forslag om problemerne i det almennyttige byggeri, om, hvordan man kan ændre renteaftalingsordningen. Til sidst skal jeg sige, at det er med særlig tilfredshed, at særskatten i det ældre almennyttige byggeri nu skal ændres derhen, at penge skal anvendes til forbedringer og byfornyelse; det støtter vi, for det foreslår vi selv.

Men der skal altså ske en del med ministerens redegørelse, før vi har den lovgivning, der modsvarer befolkningens ønsker og krav. Afgørende i den kommende tid bliver ikke alene debatterne, men også den fortsatte aktivitet i lejerforeninger, boligforeninger, fagforeninger og andre folkelige organisationer for at sikre, at den boligpolitik, der gennemføres, igen kan kaldes social og demokratisk.

Niels Helveg Petersen (RV):

Boligministerens redegørelse er som et garnnøgle med en del løse ender. Det er en

redegørelse, som trækker nogle linjer frem om regeringens hovedtanker, og jeg skal da i redegørelsens ånd også især hæfte mig ved de mere principielle forslag i redegørelsen.

Lad mig først understrege, at vi finder det meget vigtigt, ikke mindst i den nuværende beskæftigelsessituation, at få en mere stabil byggerytme end den, vi har oplevet i de senere år, ja, vel i virkeligheden i en temmelig lang årrække. Det er vigtigt både for udøvere af byggehåndværk og for den samlede beskæftigelse.

Jeg savner derfor også i redegørelsen nogle synspunkter fra regeringen om, hvorledes den samlede realkredit skal passes ind i en ændret lovgivning på boligområdet. Jeg vil minde om, at det radikale venstre har foreslået, at man skulle overgå fra det almindelige private byggeri til kontant forhåndsbetaling. Siden har der jo været en del røre om finansieringsvilkårene for byggeriet. Realkreditfolk har udtalt sig om ændringer i realkredit, hvoraf en række forslag umiddelbart forekommer sympatiske og nødvendiggjort af noget i den udvikling, vi har oplevet, bl. a. væksten i den uorganiserede kreditgivning.

Jeg savner regeringens synspunkter på denne meget vigtige sag, som faktisk ikke indeholdes, bortset fra afsnittene om indeksbelåning. Men indeksbelåningen i sig selv er jo ikke al finansiering, og derfor vil jeg gerne allerede til indledning sige, at ændringer i realkredit i det hele taget efter vores opfattelse er nødvendige og må indgå i et nyt boligforlig.

Så skal jeg udtrykke glæde ved, at regeringen principielt her går ind for at finansiere nyt almennyttigt byggeri ved indeksslån. Det er en forlængelse af tanker, som har gjort sig gældende i snart en længere årrække – allerede forud for boligforliget i 1974 var indeksbelåning stærkt på tale – og vi ser nu antydninger af, at indeksslåneformen fra diskussionsstadiet er på vej ind i lovgivningen. Det glæder os; det er vi tilhængere af.

Jeg vil også gerne fremhæve, at baggrunden for at interessere sig så stærkt for indeksbelåning til det almennyttige byggeri jo er, at den nuværende rentesikringsordning ikke kan fortsætte. Den har vist sin utilstrækkelighed som finansieringsgrundlag for det almennyttige byggeri. Hvad man end vil kritisere ved tanken om indeksbelåning, så skylder kritikerne alligevel at gøre rede for, hvor-